

RECENZJA

osiągnięcia naukowego i aktywności naukowej dr. Krzysztofa Ogonowskiego przedstawionych do oceny w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie

Podstawa prawna sporządzenia recenzji

Podstawę prawną sporządzenia recenzji osiągnięcia naukowego i aktywności naukowej dr. Krzysztofa Ogonowskiego stanowi:

- art. 219 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2022 poz. 574 z późn. zm.);
- § 10 Regulaminu przeprowadzania postępowań w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w Federacji Akademii Wojskowych (Uchwała nr 19/2021 Zgromadzenia Federacji Akademii Wojskowych z dnia 29 grudnia 2021 r.);
- Postanowienie Rady Dyscypliny Naukowej Nauki o Bezpieczeństwie Federacji Akademii Wojskowych z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie powołania komisji habilitacyjnej w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie wszczętym na wniosek dr. Krzysztofa Ogonowskiego;
- Umowa o dzieło na recenzję w postępowaniu awansowym dr. Krzysztofa Ogonowskiego.

1. Sylwetka kandydata do stopnia doktora habilitowanego

Dr Krzysztof Ogonowski jest absolwentem studiów pierwszego stopnia Wyższej Oficerskiej Szkoły Lotniczej w Dęblinie w specjalności ogólnosztabowej (1993) oraz studiów drugiego stopnia Uniwersytetu Opolskiego w Opolu w specjalności podstawy elektroniki i informatyki (1999). Jest doktorem w dziedzinie nauk technicznych w dyscyplinie mechanika w specjalności technika uzbrojenia. Stopień doktora uzyskał w Wydziale Mechatroniki i Budowy Maszyn Politechniki Świętokrzyskiej w Kielcach (2011). Podstawą nadania stopnia doktora była obrona rozprawy doktorskiej: „Analiza kinematyki i dynamiki systemu naprowadzania bomby lotniczej wykorzystującej sterowaną platformę giroskopową”. Promotorem rozprawy doktorskiej był prof. dr hab. inż. Zbigniew Koruba, zaś recenzentami byli: prof. dr hab. inż. Jan Awrejcewicz i dr hab. inż. Sławomir Spadło.

Habilitant w latach 1993-1999 pełnił służbę w 11. Pułku Lotnictwa Myśliwskiego we Wrocławiu wykonując obowiązki Kierownika Laboratorium Obiektywnej Kontroli Lotów. Następnie został skierowany do Wyższej Szkoły Oficerskiej Sił Powietrznych w Dęblinie celem pełnienia służby jako nauczyciel akademicki. Doświadczenie dydaktyczno-naukowe zdobywał jako: wykładowca w Katedrze Techniki Lotniczej

(1999–2003), starszy wykładowca i adiunkt w Katedrze Uzbrojenia (2004–2012), adiunkt w Katedrze Bezpieczeństwa Narodowego (2012–2015), adiunkt w Instytucie Bezpieczeństwa Powietrznego (2015–2016), zastępca dyrektora instytutu i prodziekan Wydziału Bezpieczeństwa Narodowego i Logistyki (2016–2018) oraz prodziekan i dziekan Wydziału Bezpieczeństwa Lotniczego (od 2018).

Z przedstawionej dla potrzeb postępowania habilitacyjnego dokumentacji wynika, że w przypadku dr. Krzysztofa Ogonowskiego przedmiotowe postępowanie prowadzone jest po raz pierwszy.

2. Ocena osiągnięcia naukowego stanowiącego znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki o bezpieczeństwie

Zgodnie z interpretacjami przedstawionymi przez Radę Doskonałości Naukowej w poradniku: „Postępowania dotyczące nadawania stopnia doktora habilitowanego” (<https://www.rdn.gov.pl/dobre-praktyki.poradnik-postepowania-dotyczace-nadawania-stopnia-doktora-habilitowanego.html>), „... warunkiem nadania stopnia doktora habilitowanego jest przedłożenie do oceny co najmniej dwóch osiągnięć, które spełniają kryterium istotnego wkładu w rozwój określonej dyscypliny” (s. 12). Tymczasem dr Krzysztof Ogonowski wskazał do oceny jedno osiągnięcie – monografię naukową (zob. Wniosek). Nie mniej jednak, można założyć, że przedstawione do oceny pozostałe osiągnięcia (publikacje) wyczerpują zapisy ustawowe.

Kandydat, o czym wspomniano wyżej, jako osiągnięcie naukowe stanowiące znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki o bezpieczeństwie zgłosił monografię: „Ochrona lotnictwa cywilnego przed atakami z użyciem przenośnych przeciwlotniczych zestawów rakietowych”. Recenzentami wydawniczymi monografii byli: dr hab. Jan Rajchel i dr hab. Konrad Dobija. Monografia została wydana w 2022 r. przez Wydawnictwo Lotniczej Akademii Wojskowej w Dęblinie pod numerem ISBN 978-83-66514-42-3. Wydawnictwo jest ujęte w Załączniku do komunikatu Ministra Edukacji i Nauki z dnia 22 lipca 2021 r. w sprawie wykazu wydawnictw publikujących recenzowane monografie naukowe (poz. 326 Wykazu). Tym samym spełniony został ustawowy wymóg wydania recenzowanej monografii przez wydawnictwo, które w roku jej opublikowania było ujęte w rzeczonym wykazie.

Przedłożona do recenzji monografia liczy 251 stron i składa się ze spisu akronimów, wstępu, sześciu rozdziałów, podsumowania, literatury, spisu fotografii, rysunków i tabel oraz załączników. Uważam, że przyjęty w monografii układ prezentacji wyników badań jest czytelny, spójny i przedstawiony z zachowaniem ciągu wynikowego. Poszczególne rozdziały zawierają bowiem wyniki badań będące kontynuacją rozważań umieszczonych w poprzedzających rozdziałach. Warto podkreślić, że każdy z pięciu rozdziałów monografii kończy się wyodrębnionymi wnioskami. Wyjątek stanowi rozdział szósty – koncepcyjny, co jest uzasadnione. Zabieg ten, z jednej strony, sprzyja systematyzowaniu wyników badań, z drugiej zaś – świadczy o konsekwencjach badawczych poprzez zastosowanie wnioskowania. Mam uwagę dotyczącą zbyt obszernych wprowadzeń do poszczególnych rozdziałów,

np. wprowadzenie do rozdziału piątego liczy osiem stron (s. 169-176), zaś podrozdział 5.1 niewiele ponad stronę (s. 176-178).

We wstępie zamieszczono uzasadnienie podjętych badań, zwracając uwagę na „... braki rozwiązań kompleksowych w przeciwdziałaniu zagrożeniom (ze strony przenośnych przeciwlotniczych zestawów rakietowych – przyp. autora recenzji) oraz potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa cywilnym statkom powietrznym” (s. 13). Podzielim zaprezentowane stanowisko. Pewien niedosyt budzi jednozdaniowe uzasadnienie, że monografia spełnia kryterium istotnego wkładu w rozwój dyscypliny nauki o bezpieczeństwie, mianowicie: „... efektywne zabezpieczenie terenu wokół lotniska stanowi ogromne wyzwanie dla systemu bezpieczeństwa zarówno krajowego, jak i międzynarodowego” (s. 13). Ponadto, brak opisu struktury samej publikacji, tzn. zapisów czego dotyczą wyniki badań prezentowane w poszczególnych rozdziałach. Znajdują się tylko treści informujące o zawartości podsumowania i „chyba” rozdziału szóstego (s. 16).

Zgadzam się z poglądem, że w monografii naukowej nie koniecznie muszą znaleźć się założenia badawcze przyjęte dla procesu eksploracji. Skoro jednak Autor zdecydował się na ich umieszczenie, to powinny być precyzyjnie zapisane. Uważam, że rzeczony założenia obarczone są pewnymi niedoskonałościami. Brak konsekwencji: „Określenie przedmiotu oraz celu badań stanowi podstawowy etap podejmowania wszelkiego rodzaju działań naukowych” (s. 13). O ile cel badań został przedstawiony, to przedmiot badań nie został precyzyjnie nakreślony. Ponadto, dyskusyjne jest opatrzenie celu badań przymiotnikiem „główny”, skoro nie ma celów szczegółowych. Podobnie rzecz dotyczy problemu badawczego. Kontrowersyjny zapis: „... zastosowano również badawczą metodę empiryczną, zwaną wywiadem eksperckim” (s. 14). To stwierdzenie nie zostało poparte przypisem, więc uznałem za stanowisko Autora monografii.

Treścią rozdziału pierwszego („Bezpieczeństwo lotnictwa – instrumentarium pojęciowe”) są teoretyczne rozważania, będące jednocześnie wprowadzeniem w tematykę badań naukowych. Zarówno konstrukcję rozdziału jak i zamieszczone wyniki badań zasadniczo uznaję za poprawne. Stanowią one rezultat badań przede wszystkim krajowej literatury przedmiotu. Należy przyznać Autorowi rację, że „... prawidłowe zrozumienie zagrożeń oraz ich źródeł jest kluczowe dla kształtowania bezpieczeństwa zarówno w lotnictwie, jak i innych sferach działalności człowieka” (s. 58), i dlatego należy je odpowiednio zaprezentować (przyp. autora recenzji). Trudno jednak uznać, że w pełni zasadne, szczegółowe opisy nieantropogenicznych zagrożeń dla lotnictwa (s. 26-32) oraz konwencjonalnych środków rażenia (s. 34-43). Według mnie te treści są zbędne, gdyż nie wpisują się w przedmiot badań.

Zaprezentowanie w rozdziale drugim („Charakterystyka wybranych przenośnych przeciwlotniczych zestawów rakietowych”) w sposób instrukcyjny danych technicznych przenośnych przeciwlotniczych zestawów rakietowych budzi moje wątpliwości. Z dużą ostrożnością przyjmuję wiarygodność tych danych (s. 61-75), gdyż nie odwołano się do źródła ich pochodzenia (nie licząc źródeł, które przypisano do zdjęć). Ponadto, informacje podawane przez producenta nie zawsze pokrywają się z możliwościami

bojowymi sprzętu. W tej kwestii Autor powinien być bardziej nieufny. Nie mniej jednak z racji jawnego charakteru opracowania, takie podejście do opisu sprzętu wojskowego można zaakceptować. Moim zdaniem chronologiczne zestawienie przypadków użycia przenośnych przeciwlotniczych zestawów rakietowych na przestrzeni ostatnich 50 lat ma raczej wartość faktograficzną (s. 75-82), niż naukową. Niestety, w tej kwestii również nie podano źródła ich pochodzenia. Abstrahując od wskazanych niedoskonałości uważam, że ten sposób prezentacji wyników badań pozwolił na uzasadnienie, że: „... lotnictwo cywilne stanowi wymarzony wprost cel dla różnego rodzaju terrorystów i ekstremistów politycznych” (s. 83), a przenośne przeciwlotnicze zestawy rakietowe są skutecznym środkiem rażenia cywilnych statków powietrznych (przyp. autora recenzji).

Na szczególną uwagę zasługuje rozdział trzeci („Sposoby przeciwdziałania zagrożeniom z użyciem MANPADS”), w którym na podstawie przeprowadzonego wywodu zawnioskowano – słusznie w mojej ocenie – że „... pokonanie zagrożenia MANPADS wymaga wielopoziomowego podejścia zagadnienia” (s. 98). Ponadto – prawidłowo – Autor odwołał się do siedmiu poziomów ochrony lotnictwa cywilnego zaproponowanych przez organizację badawczą RAND. Treści tego rozdziału dają uzasadnioną podstawę dopełnienia celu badań i rozwiązania problemu badawczego w następnych rozdziałach.

Rozdział czwarty („Techniczne środki ochrony cywilnych statków powietrznych”), to ważny i cenny pod względem merytorycznym obszar monografii. Niestety podobnie jak w rozdziale pierwszym, i tym razem Autor nie ustrzegł się podania treści wykraczających poza przedmiot badań (s. 106-110, s. 125-128, s. 113-117, s. 119-122, s. 130-133). Natomiast wpisujące się w przedmiot badań, a zarazem warte docenienia są charakterystyki pokładowych urządzeń zakłóceń pasywnych w zakresie podczerwieni oraz opisy pokładowych systemów ochrony dedykowanych nie tylko dla państwowych, ale również cywilnych statków powietrznych. Nie mniej wartościowe są objaśnienia funkcjonowania naziemnych systemów ochrony statków powietrznych stosowanych w strefie startu i lądowania portu lotniczego.

Rozdział piąty („Diagnoza aktualnego stanu ochrony lotnictwa cywilnego – stan regulacji prawnych”) to prezentacja wyników badań pozyskanych metodami teoretycznymi i metodą empiryczną. Ogólnie rzecz ujmując zgadzam się z merytoryczną zawartością rzeczowego rozdziału, który został wzbogacony cytatami opinii ekspertów.

W rozdziale szóstym („Proponowana koncepcja ochrony lotnictwa cywilnego przed atakami z użyciem MANPADS”), za sprawą wniosków z badań opisanych we wcześniejszych rozdziałach, słusznie wskazano potencjalne kierunki rozwoju systemu ochrony lotnictwa cywilnego oraz sposoby niwelowania braków i niedociągnięć w nim występujących. Zaprezentowana koncepcja jest w zasadzie poprawna zarówno pod względem metodycznym i jak merytorycznym. W niektórych obszarach wymaga jednak uzupełnienia m.in. o analizy kosztów oraz dostępność rozwiązań technicznych. Rzeczona koncepcja może stanowić podstawę do prowadzenia dalszych rozważań w aspekcie wielofunkcyjnego systemu ochrony lotnictwa cywilnego przed współczesnymi i przyszłymi zagrożeniami. Oceniam ten

rozdział za najbardziej twórczy i wnoszący największy wkład w rozwój dyscypliny nauki o bezpieczeństwie.

W podsumowaniu znaleźć można wnioski i refleksje odnośnie przeprowadzonych badań. W moim przekonaniu wiele z tych przemyśleń jest trafnych. Na podkreślenie zasługuje konkluzja, że „... obecnie Polska nie stanowi priorytetowego celu dla organizacji terrorystycznych, jako uczestnik koalicji antyterrorystycznej oraz członek Unii Europejskiej i NATO znajduje się w kręgu zainteresowania jako potencjalny obszar ataku terrorystycznego” (s. 221). Dlatego pożądane jest stworzenie „... wielofunkcyjnego systemu chroniącego porty lotnicze i cywilne statki powietrzne” (s. 221). Należy o tym pamiętać na etapie „... projektowania Centralnego Portu Komunikacyjnego” (s. 221).

Na uwagę zasługuje również baza źródłowa monografii, która jest obszerna, różnorodna i reprezentatywna dla podjętych zagadnień.

*

Poziom merytoryczny ocenianego osiągnięcia naukowego w postaci monografii: „Ochrona lotnictwa cywilnego przed atakami z użyciem przenośnych przeciwlotniczych zestawów rakietowych” uznaję za akceptowalny. Prezentowane wywody opierają się na udokumentowanej literaturze przedmiotu (z nielicznymi wyjątkami) oraz opiniach ekspertów. Zauważam, że monografia zawiera treści wykraczające poza standardowe podejście do problematyki ochrony lotnictwa cywilnego.

Osiągnięcie naukowe uznaję jako opracowanie oryginalne, o charakterze zarówno problemowym jak i edukacyjnym, którego tematyka jest aktualna i ważna. Wyniki badań zamieszczone w monografii zgłębiają kwestie bezpieczeństwa powietrznego, w tym szczególnie bezpieczeństwa cywilnego transportu lotniczego. W stosunku do niektórych treści mam odmienny pogląd, który jednak nie przeważa w ocenie końcowej. Pomimo pewnych niedoskonałości oceniam monografię za osiągnięcie naukowe, które stanowi znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki o bezpieczeństwie.

3. Ocena aktywności naukowej

a) autorstwo i współautorstwo publikacji naukowych

Na podstawie dokumentacji stwierdzam, że w dorobku naukowym dr. Krzysztofa Ogonowskiego, oprócz monografii wskazanej jako osiągnięcie naukowe, znajdują się dwie autorskie i trzy współautorskie monografie. Udział Kandydata w powstanie monografii wieloautorskich jest znaczący i wynosi 70–80% nakładu pracy. Wszystkie monografie zostały wydane przez Wydawnictwo Lotniczej Akademii Wojskowej w Dęblinie, odpowiednio w latach 2013, 2015, 2017 i 2018. Uważam, że nie wszystkie treści tych monografii w sposób bezpośredni wpisują się w dyscyplinę nauk o bezpieczeństwie, niektóre z nich wykraczają poza rzeczoną dyscyplinę, i dotyczą nauk inżynierijno-technicznych. Przykładem są monografie: „Systemy uzbrojenia lufowego współczesnych statków powietrznych”, „Systemy uzbrojenia śmigłowca Mi-24, cz. I. Systemy uzbrojenia” i „Systemy uzbrojenia śmigłowca Mi-24, cz. II. Obsługi techniczne uzbrojenia”. Wydaje się, że w tym kontekście nie bez znaczenia są wcześniejsze wieloletnie zainteresowania badawcze Habilitanta.

Kandydat jest również autorem sześciu i współautorem 10, w tym jednego w języku angielskim rozdziałów w wieloautorskich monografiach. Zgłoszony nakład pracy w powstanie opracowań wieloautorskich uznaję jako przeciętny, gdyż wynosi od 10 do 50%. Monografie zostały wydane głównie nakładem Wydawnictwa Wyższej Szkoły Oficerskiej Sił Powietrznych i Wydawnictwa Lotniczej Akademii Wojskowej w Dęblinie. W mojej ocenie treści 13 rozdziałów monografii wpisują się w szeroko rozumiane bezpieczeństwo, z czego treści sześciu są powiązane z tematyką osiągnięcia naukowego tj. ochroną lotnictwa cywilnego. Ponadto, Kandydat samodzielnie dokonał redakcji naukowej jednej monografii (znajdującej się w procesie wydawniczym) oraz współuczestniczył w zredagowaniu siedmiu monografii. Szkoda, że w tym przypadku Habilitant nie wskazał na procent swojego zaangażowania. Tym samym dokładna ocena nakładu i zakresu pracy w redagowaniu poszczególnych opracowań jest utrudniona.

Z dokumentacji wynika, że Habilitant jest autorem jednego i współautorem 15 artykułów o charakterze naukowym. Należy podkreślić, że ponad trzy czwarte tych artykułów została opublikowana w języku angielskim. W artykułach wieloautorskich Kandydat zaangażowanie w ich powstanie oszacował na 25–75%, więc jest ponad przeciętne. Wyniki badań zostały zamieszczone zarówno w krajowych jak i zagranicznych czasopismach naukowych. Dwa z krajowych czasopism aktualnie znajdują się na liście ministerialnej z zakresu dyscypliny nauki o bezpieczeństwie, mianowicie: „Safety&Defense – Scientific and Technical Journal” Wydawnictwo Fundacji Nauka dla Bezpieczeństwa (poz. 29837 Załącznika do komunikatu Ministra Edukacji i Nauki z dnia 9 lutego 2021 r.) i „Rocznik Bezpieczeństwa Morskiego” Wydawnictwo Wydziału Bezpieczeństwa i Operacji Morskich Akademii Marynarki Wojennej (poz. 29810 Załącznika).

W mojej ocenie, podobnie jak w przypadku monografii, treści niektórych artykułów nie wpisują się wprost w dorobek nauk o bezpieczeństwie. Mamy tutaj do czynienia z aktywnością naukową o charakterze interdyscyplinarnym. Takie podejście w prowadzeniu badań i ich upowszechnianiu oceniam pozytywnie.

Warto nadmienić, że wszystkie monografie i artykuły naukowe, których Habilitant jest autorem lub współautorem są dostępne na rynku wydawniczym. Tylko jedno opracowanie oczekuje na publikację. Świadczy to równomiernym rozłożeniu aktywności naukowej w określonej perspektywie czasowej i jednocześnie dowodzi, że nie było tworzenia dorobku „na siłę”, by spełnić wymagania w zakresie uzyskania kolejnego stopnia naukowego.

Biorąc pod uwagę zapisy dokumentacji, oceniam aktywność naukową Habilitanta związaną z publikowaniem wyników badań w opracowaniach zwartych i czasopismach naukowych – pomimo pewnych niedoskonałości – za wystarczającą. Ponadto stwierdzam, że powyższą aktywnością naukową Kandydat przyczynił się w stopniu znaczącym do rozwoju dyscypliny nauki o bezpieczeństwie.

b) uczestnictwo w projektach naukowych

Dr Krzysztof Ogonowski udokumentował swoje zaangażowanie w czterech projektach finansowanych przez ministra właściwego ds. nauki. Pełnił w nich funkcję kierownika zadania badawczego, członka zespołu badawczego i przewodniczącego zespołu inicjującego. Trzy z tych projektów zostały już zakończone. Problematyka dwóch projektów wpisuje się w reprezentowaną przez Habilitanta dyscyplinę naukową. Na podkreślenie zasługuje projekt: „Systemy zabezpieczające lotnictwo cywilne przed terrorystycznymi atakami przenośnymi zestawami przeciwlotniczymi”, którego tematyka jest ściśle powiązana z monografią wskazaną jako osiągnięcie naukowe.

Uczestnictwo Kandydata w wymienionych projektach oceniam jako pozytywny przejaw aktywności naukowej. Sądzę, że rozwiązanie problemów badawczych zdefiniowanych na potrzeby projektów przyczyniło się do rozwoju dyscypliny nauki o bezpieczeństwie, a udział Habilitanta w tych projektach zwiększył jego kompetencje naukowe i merytoryczne oraz umiejętności pracy w zespole.

Z dokumentacji nie wynika, aby Habilitant składał wnioski na konkursy ogłaszane przez Narodowe Centrum Badań i Rozwoju, oraz aby ubiegał się o grant fundacji krajowych lub zagranicznych.

c) staże w uczelniach i instytucjach naukowych

Dr Krzysztof Ogonowski wykazał, że odbył trzy kilkudniowe staże naukowe. Jeden w Wydziale Nauk Wojskowych i Szkolenia Oficerów w Narodowym Uniwersytecie Służby Publicznej w Budapeszcie. W czasie tego stażu zapoznał się z problematyką z zakresu selekcji lotniczej i szkolenia lotniczego pilotów wojskowych. Ponadto odbył cykl spotkań z ekspertami i pilotami-instruktorami. Za szczególnie istotne dla aktywności naukowej Habilitanta uznaję dwa staże w Wydziale Nauk Społecznych Akademii Kaliskiej w Kaliszu. Albowiem – zgodnie z dokumentacją – efektem wymiernym tych staży była publikacja w postaci artykułu naukowego. Powyższe jest jednocześnie wskazaniem na aktywność naukową Kandydata w więcej niż jednej uczelni.

Doceniam fakt odbycia przez Habilitanta krótkotrwałych staży, nie mniej jednak uważam, że aby w pełni wykorzystać formę m.in. wspomaganie rozwoju naukowego należy udać się do innej uczelni lub instytucji naukowej na okres od jednego do sześciu miesięcy, z jasno sprecyzowanym celem naukowym, co w tym przypadku nie zostało w pełni udokumentowane.

d) uczestnictwo w konferencjach naukowych

Bazując na zapisach dokumentacji stwierdzam, że dr Krzysztof Ogonowski brał aktywny udział w 11 przedsięwzięciach naukowych, w tym czterech o zasięgu międzynarodowym. Dwóch konferencji metodycznych kadry Wydziału Bezpieczeństwa Lotniczego i jednej konferencji szkoleniowo-metodycznej nie zaakceptowałem jako wydarzenia spełniającego wymagania konferencji naukowej.

Istotne jest to, iż treści dziewięciu referatów wygłaszanych przez Habilitanta w czasie konferencji naukowych mieściły się w obszarze poznawczym nauk o bezpieczeństwie, w tym pięciu były ściśle powiązane z badaniami prowadzonymi w ramach recenzowanej monografii.

Aktywność Kandydata w prezentowaniu wyników badań na krajowych i międzynarodowych forach naukowym oceniam, za więcej niż przeciętną. Tym samym znacznie przyczynił się do rozwoju dyscypliny nauki o bezpieczeństwie.

e) uczestnictwo w komitetach naukowych i organizacyjnych konferencji naukowych

Zapisy dokumentacji wskazują, że dr Krzysztof Ogonowski brał udział w pracach ponad 20 komitetów naukowych oraz komitetów i rad naukowo-programowych konferencji naukowych i seminarium naukowego. Był także zaangażowany w prace kilkunastu komitetów organizacyjnych przygotowujących konferencje naukowe i sympozjum naukowe.

Powyższą aktywność Kandydata oceniam jako ponad przeciętną. Sądzę, że uczestnictwo w takiej liczbie komitetów naukowych i organizacyjnych jest świadectwem jego znacznych kompetencji naukowych i wiedzy merytorycznej.

f) dane naukometryczne

Sumaryczna punktacja publikacji znajdujących się na wykazach ministerialnych aktywności naukowej dr. Krzysztofa Ogonowskiego wynosi 942 punkty i – w mojej opinii – wynika z faktu, że większość publikacji ocenianego dorobku jest współautorska. Z kolei liczba łącznych cytowań dla publikacji autorskich i współautorskich Habilitanta wynosi wg bazy Publish or Perish (Google Scholar): indeksy cytowań – 11 i H-indeks – 2.

*

Aktywność naukowa zaprezentowana w dokumentacji daje podstawę do uznania dr. Krzysztofa Ogonowskiego za twórczego i zaangażowanego naukowca, zdecydowanie dążącego do uzyskania stopnia doktora habilitowanego. O wyjątkowej determinacji Habilitanta świadczy liczba monografii i rozdziałów w monografiach oraz artykułów naukowych. Pewne zastrzeżenie budzi fakt – który nie przeważa w ocenie końcowej – że nie wszystkie opracowania wprost przyczyniają się do rozwoju dyscypliny nauki o bezpieczeństwie, o uznanie w której wnioskuję Kandydat.

Szczególną uwagę pragnę zwrócić na publikowanie przez Habilitanta wyników badań w czasopismach zagranicznych i krajowych w języku angielskim. W ten sposób dotychczasowej jego aktywności naukowej został nadany wymiar międzynarodowy.

Wartościując całokształt aktywności naukowej Kandydata przez pryzmat mnogości opracowań naukowych i wystąpień na konferencjach naukowych uznaję rzeczoną działalnością za istotną dla rozwoju dyscypliny nauki o bezpieczeństwie.

4. Ocena osiągnięć w zakresie działalności dydaktycznej, organizacyjnej i popularyzującej naukę

a) działalność dydaktyczna

Dr Krzysztof Ogonowski dotychczasową działalność dydaktyczną prowadził adekwatnie do zajmowanych stanowisk – wykładowcy i adiunkta. Każde z tych stanowisk cechuje się odpowiednim zakresem wymaganej wiedzy i umiejętności. Biorąc pod uwagę fakt, że Habilitant systematycznie doskonali własny warsztat dydaktyczny poprzez udział w kursach i szkoleniach specjalistycznych jestem przekonany, że jego kompetencje w tym zakresie są na wysokim poziomie.

Uważam, że Kandydat ma doświadczenie w sprawowaniu opieki nad studentami piszącymi prace dyplomowe, albowiem był promotorem 8 prac inżynierskich, 20 prac licencjackich i 6 prac magisterskich. Sprawował również opiekę naukową, jako promotor pomocniczy, nad dwoma doktorantami.

W dokumentacji można znaleźć także zapisy potwierdzające zaangażowanie Habilitanta w przygotowywanie wniosków o uruchomienie kierunków studiów realizowanych w Lotniczej Akademii Wojskowej.

Powyższe osiągnięcia Kandydata w zakresie działalności dydaktycznej oceniam pozytywnie.

b) działalność organizacyjna

Dr Krzysztof Ogonowski koordynuje prace zespołu Lotniczej Akademii Wojskowej, Przedsiębiorstwa Państwowe „Porty Lotnicze” i Lotniska Chopina w Warszawie w ramach Programu Edukacja Lotnicza i Lotniskowa, którego celem jest zapewnienie wykwalifikowanego personelu branży lotniczej. Przewodniczy Komitetowi Sterującemu utworzonemu z przedstawicieli Lotniczej Akademii Wojskowej, Polskiego Forum Biznesu, Związku Pracodawców oraz Stowarzyszenia Ekspertów Bezpieczeństwa Rzeczypospolitej Polskiej. Prace komitetu koncentrują się na opracowaniu kwalifikacji dla bezpieczeństwa w organizacji lotniczej. Ponadto, przewodniczył Komitetowi Inicjującemu w sprawie organizacji uroczystości z okazji 97 rocznicy powstania „Szkoły Orłąt”.

Doceniam zaangażowanie Kandydata w działalność organizacyjną, które jest pochodną jego szerokiej wiedzy i przedsiębiorczości.

c) działalność popularyzująca naukę

Niewątpliwie autorstwo i współautorstwo wielu artykułów oraz liczne wystąpienia na konferencjach naukowych, są dowodem starań dr. Krzysztofa Ogonowskiego w upowszechnianiu wyników prowadzonych badań. Rzeczoną działalność oceniam pozytywnie, aczkolwiek pewien niedosyt budzi brak zapisów w dokumentacji świadczących o zamieszczaniu wyników badań w czasopiśmie popularnych i/lub w internecie.

5. Ocena innych osiągnięć wnoszonych do dyscypliny nauki o bezpieczeństwie

Na podkreślenie zasługuje pełnienie przez dr. Krzysztofa Ogonowskiego dodatkowych funkcji, takich jak: członek rady programowej czasopisma naukowego „Safety&Defense Scientific – Technical Journal”, zastępca redaktora naczelnego czasopisma naukowego „Aviation&Security Issues”, członek Rady Dyscypliny Nauki o bezpieczeństwie Lotniczej Akademii Wojskowej, przewodniczący Kolegium Kierunku Bezpieczeństwo Narodowe Lotniczej Akademii Wojskowej, przewodniczący Rady Wydziału Bezpieczeństwa Lotniczego Lotniczej Akademii Wojskowej oraz członek Polskiego Towarzystwa Geopolitycznego.

Ważnym elementem aktywności Kandydata jest udział w pracach zespołu eksperckiego oceniającego projekty w ramach konkursu ogłoszonego przez Ministra Obrony Narodowej dotyczące bezzałogowych systemów powietrznych, morskich i lądowych. Ponadto, udział w pracach zespołów ds. strategii naukowej oraz ds. określenia kierunków rozwoju naukowego Federacji Akademii Wojskowych.

Nie bez znaczenia jest także zrecenzowanie przez Kandydata czterech artykułów naukowych wydanych przez Wyższą Szkołę Oficerską Sił Powietrznych i Lotniczą Akademię Wojskową oraz jednej monografii wydanej nakładem Wydawnictwa Adam Marszałek.

6. Konkluzja

Prowadząc przez ostatnie kilka lat badania naukowe dr Krzysztof Ogonowski zaangażował się w poszukiwanie informacji, porządkowanie i tworzenie nowej wiedzy powiązanej z dyscypliną nauki o bezpieczeństwie. Zakres podjętych przez Habilitanta badań naukowych ściśle koresponduje nie tylko z jego zainteresowaniami, ale przede wszystkim z wykształceniem i doświadczeniem zawodowym.

Stwierdzam, że dr Krzysztof Ogonowski posiada w swoim dorobku osiągnięcia naukowe i wykazał się aktywnością naukową – niezależnie od wskazanych niedostatków – których ocena pozwala na nadanie kolejnego stopnia naukowego. Osiągnięcia naukowe i aktywność naukowa są potwierdzeniem systematycznego rozwoju Habilitanta i razem stanowią znaczący wkład w rozwój dyscypliny nauki o bezpieczeństwie. Tym samym poświadczam, że ustawowe warunki formalnie określone w art. 219 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2022 poz. 574 z późn. zm.) zostały spełnione.

Biorąc pod uwagę powyższą ocenę, wnoszę o nadanie stopnia doktora habilitowanego dr. Krzysztofa Ogonowskiego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie.

Bartuś Ryszard